

Κυριακή πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
(Ἰω. 3, 13 – 17)

10 Σεπτεμβρίου 2017

«... καὶ καθὼς Μωυσεῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.»

Μέ μία προεικόνιση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μᾶς δίνει ἐπιγραμματικά καὶ περιεκτικά τὸ μήνυμα καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ δυνατότερου συμβόλου τῆς πίστεώς μας. Ἡ ἱστορία ἴσως εἶναι γνωστὴ σέ πολλούς. Καθὼς ὁ περιούσιος λαὸς περιπλανιέται στὴν ἔρημο, ξαφνικά παρουσιάζονται δηλητηριώδη φίδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅποιος δαγκωθεῖ πεθαίνει μέσα σέ λίγα λεπτά. Κάτω ἀπὸ τὴ δυσφορία καὶ τὴν κατακραυγὴ τοῦ λαοῦ ὁ Μωυσεῆς ἀπευθύνεται στό Θεό καὶ ζητάει τὴ βοήθειά Του. Ἐκεῖνος τοῦ λέει νά κατασκευάσει ἓνα μεγάλο ὀρειχάλκινο φίδι, πού θά στερεώσῃ πάνω σ' ἓνα ξύλο. Τοῦ λέει νά τοποθετήσῃ τὸ ξύλο μέ τὸ φίδι στό ὑψηλότερο σημεῖο τῆς τοποθεσίας. Ὅποιος δέχεται δάγκωμα φιδιοῦ δέν ἔχει παρά νά γυρίζει καὶ νά κοιτάζῃ πρὸς τὸ

ύψωμένο φίδι. Τότε άμέσως θά θεραπεύεται.

Τό ύψωμένο φίδι συμβολίζει τρία πράγματα. Πρώτον, τήν άγάπη του Θεού. Δεύτερον, τή σοφία του Θεού και τρίτον, τή δύναμη τής πίστεως. Πρώτον λοιπόν, ό Θεός δέν ήταν δυνατόν νά έγκαταλείψει τόν έκλεκτό λαό Του στήν περιπέτεια τής έρήμου. Στο θανάσιμο κίνδυνο τών φαρμακερών φιδιών, μέσ' από τίς όδηγίες Του πρός τό Μωυσή, δείχνει τήν άγάπη Του για τά παιδιά Του και στέλνει τή λύση στή δοκιμασία τους. Τό ίδιο κάνει και στή ζωή του καθενός μας. Όταν κινδυνεύουμε θανάσιμα από τό δηλητήριο τής άμαρτίας, δέν έχουμε παρά νά προστρέξουμε στον Έσταυρωμένο Υίο Του, για νά λάβουμε τό αντίδοτο τής ζωής. Ίσως οί πειρασμοί στήν έποχή μας νά φαίνονται δύσκολοι και ύπουλοι, σαν τά φίδια. Η άγάπη του Θεού, όμως, είναι άπείρως μεγαλύτερη και δυνατότερη άπ' όλους τούς πειρασμούς μαζί.

Δεύτερον, τό ύψωμένο φίδι φανερώνει τή σοφία του Θεού. Φίδια ιοβόλα φέρνουν τό θάνατο στον περιπλανώμενο λαό, ένα κρεμασμένο φίδι φέρνει τή σωτηρία. Ο Θεός, για νά ξεγελάσει τό Διάβολο, δέν έσωσε τόν κόσμο μέσα από τή δόξα Του αλλά μέσα από τήν ύπέρτατη ταπείνωσή Του. Ένώ ή άμαρτία έφερε τό θάνατο στον άνθρωπο, ό Θεός έξαπατάει τό Διάβολο μέ τή μορφή ενός καταδικασμένου άμαρτωλού, για νά φέρει μέσα από τή θυσία αυτού του κρεμασμένου έγκληματία τή λύτρωση και τήν έλευθερία. Ο Υιός του άνθρώπου άνεβαίνει στο Σταυρό ως άμαρτωλός και έγκληματίας. Γι' αυτό στο παραπάνω περιστατικό προτυπώνε-

ται ὡς φίδι. Ὁ Ἐσταυρωμένος πάνω στό Σταυρό μοιάζει μέ καταδικασμένο ἁμαρτωλό. Ὁ Διάβολος δέν μπόρεσε νά ὑπολογίσει πῶς πίσω ἀπό τόν κρεμασμένο αὐτόν κακοῦργο κρύβεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἔτσι ἡ ἐνατένιση τοῦ Ἐσταυρωμένου φέρνει τή θεραπεία ἀπό τό δηλητήριο τῆς ἁμαρτίας.

Τρίτον, ἡ δύναμη τῆς πίστεως στήν ἀγάπη καί στή σοφία τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστός πού πορεύεται στή ἔρημο τῆς ζωῆς πολλάκις δέχεται τό δηλητήριο τῆς ἁμαρτίας καί προγεύεται τό θάνατο. Κάθε προσφυγή του πρός τόν Ἐσταυρωμένο εἶναι μία πορεία ζωῆς. Γι' αὐτό τό ἱερό κείμενο μᾶς λέγει: « ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. » Ἡ πίστη στόν Ἐσταυρωμένο κατακεραυνώνει τή δύναμη τοῦ Διαβόλου. Ὁ Διάβολος στηρίζει τή δύναμή του στόν ἐγωισμό καί στό μίσος. Στήν ἐποχή μας ὁ ἐγωισμός καί τό μίσος φαίνεται ὅτι κυβερνοῦν τόν κόσμο. Ὁ Ἐσταυρωμένος πάνω στόν Τίμιο Σταυρό βρίσκεται κρεμασμένος ἀπό ταπείνωση καί ἀπό ἀγάπη. Ἀπό τή νίκη τοῦ Ἐσταυρωμένου πάνω στό θάνατο ἀποδεικνύεται τελικά ὅτι ἡ ταπείνωση καί ἡ ἀγάπη εἶναι οἱ μεγαλύτερες δυνάμεις τοῦ κόσμου καί αὐτές κυβερνοῦν τά σύμπαντα. Ὁ ἐγωισμός καί τό μίσος ἐγκλωβίζουν τόν ἄνθρωπο στόν πνευματικό καί σωματικό θάνατο, ἡ ταπείνωση καί ἡ ἀγάπη τόν ἐλευθερώνουν.

Πάνω ἀπό τό Σταυρό καί μέσα ἀπό τή ζωηφόρο πλευρά τοῦ Ἐσταυρωμένου ρέει τό νερό καί τό αἷμα Του, πού ποτίζουν καί τρέφουν τήν Ἐκκλησία στήν πορεία τῶν αἰώνων. Ὅλοι ἐμεῖς οἱ πιστοί ἀρδεύουμε τό νερό καί τό αἷμα τοῦ

Ἐσταυρωμένου, καθώς μετέχουμε στά μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Κάθε φορά λοιπόν πού κοινωνοῦμε τῶν Ἀχράντων μυστηρίων, πίνουμε τό αἷμα τοῦ Ἐσταυρωμένου πού σφραγιάζεται γιά μᾶς. Αὐτό τό αἷμα μᾶς θεραπεύει ἀπό τό δηλητήριο τῆς ἁμαρτίας καί μᾶς χαρίζει τήν ἀληθινή ζωή τῆς εὐτυχίας καί στήν παρούσα ζωή καί στή ζωή πού ἀκολουθεῖ μετά τήν κοίμησή μας. Καταλαβαίνουμε λοιπόν πώς, ὅταν ἀπέχουμε ἀπό τή Θεία Εὐχαριστία, καί μάλιστα ἀδικαιολόγητα, γιά μεγάλο χρονικό διάστημα, ἐκθέτουμε τόν ἑαυτό μας στό ἐπικίνδυνο δηλητήριο τῆς ἁμαρτίας καί στίς ὀλέθριες ἐπιπτώσεις του.

Ἄς προσερχόμαστε, λοιπόν, στό ποτήριον τῆς ζωῆς συχνά πυκνά μέ πίστη, διότι αὐτό θά μᾶς δώσει τό ἀντίδοτο τῆς ἁμαρτίας, αὐτό ἀποτελεῖ τήν οὐσιαστική ἐνατένιση τοῦ Ἐσταυρωμένου γιά μᾶς, αὐτό θά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία καί τή λύτρωση, πού μακάρι νά ἀπολαύσουμε ἀπό τώρα στή δύσκολη πραγματικότητα πού ζοῦμε καί νά συνεχίσουμε ν' ἀπολαμβάνουμε καί στήν ἐπόμενη πραγματικότητα τῆς αἰωνιότητος καί τοῦ Παραδείσου.

Ἄμήν.